

Луїш та викрадач посмішок

Євген Дмитренко

Олександр Білогура та Євген Дмитренко

Луїш та викрадач посмішок

Був собі лицар. Стандартний. Знаєте, такий казковий, мужній, безстрашний... (ще кільканадцять усім відомих чеснот) лицар. Блискучі лати, гострий меч, великий щит — повний набір. Що тут казати, його батько був лицарем, дід був лицарем, а прадід, кажуть, взагалі вбив справжнього грифона (трофейну голову якого, випадково загубили під час ремонту в одному з сімейних маєтків).

Коротше ви зрозуміли, ну просто справжній архетип героїчного героя. І звали цього лицаря Луїш-Деян. З самого дитинства готували хлопця для подвигу. З самого-самого дитинства. Ще ходити не міг, а вже меча тягав за собою. З юних літ йому все торочили, вбивали в голову, що він має продовжити справу своїх предків й стати най— най— найкращим лицарем усіх часів. Кожного дня бубоніли: "Ти маєш бути сильним!", "Не маєш права на страх!", "Подвиг! От що тобі потрібно!".

А що Луїш? Луїш горів цим, жив цим. Як мурасі інстинктивно було призначено тягнути на собі вагу тяжчу за себе в кільканадцять разів, так і Луїшу було інстинктивно здійснити подвиг.

Найкращі майстри, з усіх куточків світу, вчили парубка різним воєнним тактикам та хитрощам. Найкращі ковалі кували йому обладунки та зброю. Найкращі шевці шили йому підштанки. А Луїш все пихтів та ліз зі шкіри, щоб колись той подвиг здійснити й виправдати надії батьків.

І настав таки день, коли знайшовся для нашого героя подвиг. В одній таверні, висіло оголошення від самого короля Арнольда: "О шляхетні лицарі королівства, сталася в мене трагедія. Горе! Великий, паскудний, темний, клятий... (ще десять негативних епітетів) змії вкрав мою любов донечку, мою кровинку, мою красуню... (ще десять позитивних епітетів). Ця гадина (тут король каже про змія) полетіла у високі гори до свого замку. Однак перед тими горами неприступні болота. Сміливцю, який вб'є того змія і поверне мою любов доньку, я відсиплю золота, срібла та коштовного каміння у розмірі дванадцять возів, ще я зроблю такий величний бенкет на його честь, що пиво і вино тектимуть ріками. А якщо воїн буде любий моїй дочці, то бути тому сміливцю мені ще й за зятя. Успіхів вам сини честі у цьому поході!" Підпис, печатка.

Луїш як побачив це оголошення, одразу ж побіг на радощах до батька з матінкою. Зібрали хлопця в дорогу. Батько й дядько дали лицарю витривалого коня, велику торбу та купу різної зброї. Мати перехрестила сина й відправила, з Богом, вбивати змія.

Іде Луїш три дні й три ночі. Доїхав до боліт. Лізе болотом три дні й три ночі. Лесть не втопився кілька разів, але пройшов. А там густий ліс. Блукає лицар лісом три дні й

три ночі. Знайшов гору. Лізе три дні й три ночі. Не та гора. Злізає з не тої гори три дні й три ночі. Знайшов потрібну гору. Лізе три дні й три ночі. От і замок змія.

Зібрався духом Луїш, міцно стиснув свого меча та кинувся з криком в середину. Бігає замком, з кімнати в кімнату, шукає потвору. Ніде немає. Все обшукав, лишилася остання зала.

Відчиняє двері, готовий вже кинутись та порвати того змія на шмаття, помститися за довгий, болючий шлях. І що ви думаєте? Лежить там лише безголове тіло тієї потвори. Лежить і страшенно смердить. Поруч купа тельбухів, які остаточно свідчать, що цей монстр спустив дух. І видно вже давно.

В той момент, серце Луїша ледь не луснуло від такого провалу. Та тут що казати, той замок давно вже не чув такої лайки та не бачив таких сліз прикрості. Він ліз сюди стільки днів та ночей, щоб побачити оце? Лицар ніяк не очікував, що хтось міг завершити подвиг до нього. Це нонсенс, адже в казках і епосах все не так. Там завжди герой перемагає й отримує всі лаври й принцесу... а тут таке!!!

Повернувся Луїш додому лише з сумом та ганьбою. Пішов до таверни, а там йому сказали, що це оголошення вже рік як не актуальне. Виявилось, що у хазяїна таверни просто не було часу його зняти. Почувши це – лицар напився з горя, побився і вмер, випадково, спіткнувшись об свій меч.

Принаймні так казали люди. Насправді ж, невдаха Луїш навмисно розпустив такі плітки, щоб більш ніхто й не згадував його ім'я. А сам подався світ за очі шукати собі нової слави.

Та не знав наш бідкуватий лицар про нову біду короля. Про злого лицаря Арчебальда у багряних обладунках та про нещасну принцесу. Ось вже майже рік як той лиходій володарює престолом. Узяв він собі принцесу в дружини, а короля зачинив у темниці. Десь, глибоко-глибоко під землею, де денне світло навіть найяскравішим промінчиком не в змозі дістатися тієї глибини.

До речі, про принцесу Камілу та королівську родину. Сама ж принцеса була милою дівчиною з рудим волоссям, веснянками та двома різнокольоровими очима. Одне блакитне, а інше каре. Мала невеличку родимку на носі, а ще одну, трохи більшу, на щоці. Приваблива була, однак, чомусь переймалася через них.

Дівчина не пихата, але й скромною не назвеш. Любила малювати, справжня художниця. Може годинами щось малювала, не виходячи з кімнати, але картини свої комусь показувати боялась. Тож, жодна жива душа їх не бачила. Жодна! Окрім батька. Ну хіба ж можна щось від батька приховувати? От тому й показувала йому своє творіння. Ще б й матері показала, та матері в неї не було.

Ще коли Каміла була маленькою, королева Агата покинула її й втекла. Так, так й таке буває. Ціле королівство, коштовності, донька, молодий король в розквіті сил... А щось було не так. Чогось було замало. Чогось не вистачало. Або ж навпаки, усього було надмірно багато. Тож вона й пішла. Відтоді ніхто про неї й не чув. З тих пір, король Арнольд, сам виховував доньку.

З королівською родиною познайомилися, тепер можна й продовжити розповідь.

Однієї темної ночі, коли король міцно спав, до нього увірвався сон. Ну, принаймні намагався увірватися. Точніше, вже був десь-десь на підході. І ніби ось-ось, ще трішечки та й прийде, але його міцно тримав в своїх сітках той, про кого не можна щось казати. Знаєте такого? Це Угомон! Ловець снів! На жаль, мені не можна розповідати про його походження чи що то за сутність така... Хоча, мабуть трошки я поділюся з вами цією таємницею, і скажу, що він просто є. Є і робить свою роботу...Але тссс, це все велика таємниця.

А робота його полягає в тому, щоб постійно плести та розставляти сітки. Великі, довгі, заплутані сітки, крізь які, щоб не змогла пролізти якась мара чи погань. І хоч його сітки бува, не витримують мороку, і де-не-де з'являються дірки, Ловець мовчки пливе їх латати, не видавши із себе жодного звуку. Чи любить він свою роботу? Хтозна. Але точно можна сказати, що Угомон любить коліскові, пісні, віршики та забавки. Все це зміцнює його працю та внутрішнє наповнення.

Сам же він нестрашний й чомусь від нього не чекаєш зла. Його жовтуваті очі — стомленні, однак від них лине тепло. Таке тепло можна відчуті, коли дивишся як у печі танцює вогник. Таке тепло можна відчуті від маминих рук, від маминої любові. На голові він носить каптур, на якому вишита павутинка. Його вуста скуті, вони не нагадують ні усміху, ні суму. Мабуть, то все через втому. Цього Ловця снів можна сплутати з янголом, бо теж має крила. Чотири лелечі крила. Він не літає. Він не ходить. Він пливе крізь час та простір. Пливе крізь сні.

І от тримає він у своїй сітці страшний сон й не пускає його до короля. Та сітка старою була, потертою, що не втримала напруги. Вирвався той страшний сон з полону. Завзятий любитель своєї справи кинувся наздоганяти нахабного втікача, що й сам, зовсім випадково, став частиною сновидіння.

Він ще ніколи не бував у чужих снах. Та й у своїх також не бував. Бо ж, ще жодного разу за своє існування не зімкнув очей. Не заснув. Замучений, із блідим обличчям...

Угомон узрів страшні муки короля. Побачив його сум за донечкою та зіткнувся обличчям до обличчя з безжалісним лицарем Арчебальдом.

Ох, як же він злякався. Як же він шкодував, що впустив той сон до сплячого в'язня. Та згодом зрозумів, що не його то була провина, і що потрібно рятувати короля та його королівство.

Вперше в своєму житті він взяв в оберемок сон й потягнув його за собою, щоб поділитися ним з найвідомішим лицарем усіх часів. Лицарем, який ладен здійснити найнебезпечніші подвиги. Лицарем, який не боїтиметься ні драконів ні морських чудовиськ, ні відьом чи будь яких інших мерзотних тварюк.

Високий та худий, одягнений в довгі подерті лахи, які мішкувато звисали на тонких кінцівках. Босими ногами та з шиєю, обгорненою волохатим шарфом, який сплела йому сестра Соня, тягнув Ловець той сон на своїх повислих плечах, аж поки не натрапив на одного чоловіка в обладунках.

"То це ж справжній лицар! То це ж герой усіх часів. От він мені й допоможе!" — подумав Ловець снів.

Та на жаль, саме невдаха Луїш виявився тим лицарем, якого зустрів Угомон. І от він показує сплячому лицарю сон, як короля закували в темниці. Як кати знущалися з його старого тіла, і як прекрасна принцеса страждає, живучи в муках поряд з поганцем.

А Луїшу то що? Його сон це смаколики. Товстий палець лівої руки десь посеред роту та повільне, огидне чавкання. Спить собі й уваги не звертає. А ловець і так, і сьак, і розривається, щоб хоч якось привернути увагу. Та Луїш, як спав немов мале дитятко, так і спить собі далі.

Ось вже і ранок настав. Перші промені торкнулися горизонту. Невдаха ось-ось має прокинутись, та як воно буває перед самим ранком, приходять найміцніший, миттєвий сон. Втомлений Ловець снів, ледве махав своїми крилами. Та він не здавався й все ж таки зміг показати довбню ті страшні події, які відбуваються в його королівстві. Прокинувся Луїш, та й думає собі:

"А чи віщий той сон був? Чи то просто так мені схотілося? Е-ні, не буду я повертатися до тих земель. Навіщо? Щоб з мене хизувалися? Чи щоб я сам себе від сорому вбив. Тим паче, що я для всіх загинув!"

Зібрався лицар, та й пішов собі далі перебираючи думки в голові.

"А якщо це дійсно так? Якщо той, хто вбив велетенського змія, слугує силам зла? Що, якщо королю та принцесі потрібна допомога?"

Засумнівався Луїш. Не втікати від чужої біди вчило його ціле родинне покоління. Тож, вирішив він повернутися, щоб усе ретельно перевірити та допомогти, якщо буде така потреба. Тож, згадавши усі уроки, вимучені потом та кров'ю, цілодобові тренування з тактики та стратегії, про володіння мечем й про те, як бути непомітним для людського ока, Луїш повернувся до замку короля.

Тут, я відійду від теми й задам вам запитання: а чи чули ви щось про Крадія усмішок? Ні? То от слухайте — це такий собі дух. Німий дух, однак вередливий. Малий, худий, чорнявий. Має кілька жовтих цяток на спині та довгий хвіст. Його довбешка більша за кволе тільки, що викликає скоріше огиду, а не сміх. На чолі майорить кривий рожевий ріжечок. Не так мило, як ви собі уявили. Ні. Очі та рот відсутні. А замість носа та вух — дві дірочки на худих, ящіркоподібних лапках. Саме ж тіло, на дотик, нагадує жаб'ячу шкіру, але хвостик м'який і пухнастий, мов колосок. А пахне (або смердить) як смажений кабачок. Особливі представники цього виду (а цих духів до біса багато) можуть мати запах вівсянки, манної каші чи навіть кефіру.

Крадії усмішок, переважно невидимі. Можуть ховатися за спалахами, сонячними зайчиками, нотами нудної музики, за волоссям неприємних людей, годинниками, словами дурного анекдоту та цілою купою інших речей, які обрані цим "крадієм" навмисно – так, щоб злизати вашу усмішку з обличчя. Любить видавати дивний звук, який схожий на швидкий видих, чи незадоволене фиркання. Навіщо йому усмішки? Він їх їсть. Жере, ковтає, вбирає в себе. Просто це його улюблена страва, тож змиріться з цим. Він же дух! Всі вони ті духи дивні на специфічні ласощі. А ще, кажуть, що він є троюрідним братом суккубів, племінником домовика по бабусиній лінії й чортячим приятелем, то ж самі розумієте, що то за створіння таке. Бо ж, як то кажуть, з ким

поведешся!!!

Запитаєте, а до чого тут крадій усмішок? Так от, усе почалося з тихого воїна. Тихий, не тому, що він був німий (а він і дійсно був німим), а тому, що був тихішим за воду. Кожен його рух був настільки обережним та настільки швидким, що дехто почав називати його невидимкою. Але всі його бачили. Бачили і чули. Чули і хвалили. А хвалили за те, що воїн той робив добрі справи. Рятував усіляких красунь від страшних чудовиськ та перемагав різних негативних персонажів. Допомогавав тим, кому потрібна була допомога й карав тих, кого потрібно було карати.

І якось спіткнувся тихий воїн з противником небаченої сили. І переміг. А поганцем тим був один полководець в багряних обладунках, легенду про якого мало хто чув. Це древня легенда про воїна, який згубив багато невинних людей. Тирана, який не сприймав жалю ні до кого. Ходили чутки, що метал з його лахів увібрав в себе усю пролиту ним кров, через що, темні сили нагородили їх міцністю. Зробили стійкими до вогню та зброї. Жоден меч не зміг й подряпати. Жодна стріла не змогла пробити той метал.

І став полководець непереможним, поки не трапився на його шляху гідний супротивник – тихий воїн. І переміг тихий воїн поганця, а обладунки залишив собі. Та не для того, щоб одягти їх, а для того, щоб вберегти від них світ. Бо знає тихий воїн, що дух тирана злився з багряним відтінком в обладунках й чекає миті, щоби оволодіти розумом того, хто наважиться їх одягти.

Та історія наша зовсім не про цього воїна, ні. Історія наша про його онука — Арчебальда.

Сам же Арчебальд був звичайним зброєносцем, який хотів стати таким же славетним воїном як і його дід. Але ж, як усім нам відомо, не доклавши жодних зусиль, ніяких досягнень не отримаєш. Тож, ледачий, з добре відгодованим животиком, Арчебальд (якого в родині називали Арчі), почувши легенду про могутність багряних обладунків, з дуже сумлінним докором свого вчинку, викрав їх. Він хотів слави. Хотів, щоб про його силу складали легенди... Хотів щоб оспівували його подвиги у піснях. І щоб боялося його усе зло на світі білому.

Та на жаль, він був майстром лише в одній справі, а саме — боятися усього, чого тільки можна було боятися. А найстрашнішим в житті він вважав мух. Цих клятих набридливих мух, які полюбляли сідати на його обличчі, щоб посмакувати крихтами залишок їжі. Арчебальд дуже боявся, що колись, поринувши у міцний сон, своїм гучним тягучим храпом, він проковтне одну таку муху, яка потім вічно житиме в його животі.

Викрав він дідові обладунки та й подався по світу творити добрі справи. І все ніби в нього виходило, аж поки не зустрів він безсовісного духа Куцика. Духа, якому посмішка Арчебальда видалася дуже апетитною. І той дух, з огидним запахом варених яєць, викрав посмішку Арчебальда. Після того, він засумував й більше не бачив сенсу робити добрі вчинки. Бо разом з усмішкою зникли усі радощі життя. Згодом, темні сили, які спочивали у металі обладунків, заволоділи його свідомістю й він почав творити зло.

Якось почув Арчебальд про принцесу, яку викрав змій й не вагаючись, вбив його,

звільнивши красуню. Та не заради грошей і слави. Й не заради добра. А лише для того, щоб одружитися й стати законним володарем престолу. Бо бажав він правити, а точніше, бажав правити дух багряних обладунків.

І от сидить він на своєму троні, а принцеса в кайданах йому прислуговує. То за вухом почеше, то з ложки нагодує. Усі команди виконує, бо ж боїться, що з батьком може статися лихо. Коли це до палацу увійшов один із вартових:

— О мій королю! Владика всемогутній! Під стінами вашого замку, якийсь блазень повзає. Мабуть, таємний вхід шукає. Що накажете, стратити чи в темницю?

— Звісно ж до темниці! А вранці стратити.

Послухався вартовий короля та й дав команду, упіймати й у королівській темниці зачинити.

Сидить Луїш за ґратами, без коня, зброї та інших своїх речей та й думає, де саме він припустився помилки. Не їсти не хотів, ні пити. Та й не до сну зовсім було. Бо, хто ж це спить перед стратою?

— Ех. Краще б я оминув це діло!

Але він навіть й не підозрював, що на нього чекають. А точніше, чекають того моменту, коли він засне. Бо ж Угомон має одну важливу новину. Ловець снів щойно повернувся із покоїв короля. Виявляється, що кожної ночі до Арчебальда у страшному кошмарі приходять Куцик. Цей пожирач посмішок кожної ночі поїдає посмішку короля. Угомон спочатку засмутився, що в його сітках такий довгий час була дірка. Але потім зрозумів, що саме трапилося з Арчебальдом та зрадив. Цієї ночі йому довелося відкинути усі свої справи, забути про латання дірявих сіток та чекати. Чекати тієї миті, коли нарешті засне Луїш.

А тому все не до сну. Ходить та ходить з кутка в куток, думки все гризуть. Та стало йому навіть страшно. Ні, не тому, що стратять, а тому, що подвигу ніякого не звершив. І знову загине по дурному. Сліду після себе ніякого не залишить. Усю зброю, коня та обладунки ворогу віддав. Ганьба Луїшу! Коли раптом, чує він, як:

— Я вже думав, що ця мить ніколи не настане. Нарешті ти заснув. Ну, тепер дивися, та тільки не злякайся, бо сон й дійсно страшний.

І побачив Луїш сон лиходія. І прокинутися хотів, бо дуже і дуже злякався. І тікав він, і кричав, і щипав себе за руки, і бив по голові. Та все було даремно. Довелося лишитися увісні. І хоч було страшно, дізнався Луїш з того сну, чому насправді Арчебальд став поганим й зрозумів, що йому потрібно повернути лиходію посмішку. Навіть й зрадив на мить, бо ж завдання нібито й зовсім нескладне. От тільки б із в'язниці якось вибратися.

Прокинувся Луїш від криків одного в'язня, якого посеред ночі кинули за ґрати. А як ви думаєте, за що? А за те, що той, вчасно не приніс Арчебальду його улюблений напій. Так, так, за це, у нового короля, також саджають. І закрутилася у двох товаришів по спільній біді задушевна розмова.

І повідав той в'язень Луїшу історію про чарівне місто Ханамі та видатного Чайного експерта. Розповів про його чарівні різнокольорові напої, які здатні вилікувати, надати

сили чи пробудити будь-які емоції.

Зацікавило це Луїша. І прийшла йому в голову грандіозна ідея: щоби той чайний експерт зробив напій, який підніме настрій Арчебальду та змусить його посміхнутися. Отже, план є. Тепер лишилося придумати як вибратися з в'язниці.

Тут довелося довіритися вдачі. Хоч вона й була не на його стороні, тіло не забуло те, чого його тренували. Тож, знешкодивши декількох вартових, які супроводжували його на майдан для страти, Луїш, переодягнувшись в слугу, якого також відправив у глибокий сон, тихенько покинув стіни замку. А там, знайшов підстаркуватого, кволого коня, подався шукати Чайного експерта.

І от скаче Луїш на кволу коні, оминаючи комашню, яка летить йому на зустріч, та й скаче. Коли бачить, десь попереду, обабіч дороги видніється чийсь силует.

— А чи не ворожий воїн то стоїть?

Занепокоївся Луїш, бо ж ніякої зброї при собі не мав. Та, підійшовши ближче, побачив мисливського пса із сірою шерстю та гарним іменним ошийником. Породу тієї собаки знає хіба що сама собака. Але, на жаль, вимовити те слово не зможе, бо ж говорити ще не навчився.

Єдине, що вмів говорити людською мовою – лише "так" і "ні". Це два єдиних слова, яких встиг навчити його господар Феллік. На жаль, той загинув від рук розбійників. Рідні поховали його біля дороги, на тому ж місці, де той й спустив дух. Поховали та й пішли, залишивши невеличкий надгробок з надписом "Тут похований Феллік Балакучий" та цілу гору квітів. А пес лишився, не зміг покинути друга. Його прив'язаність до господаря була настільки великою, що він не зміг залишити свого товариша. Навіть після його смерті. І день, і ніч, сидів він над могилою й майже не відходив від нього. Хіба що на декілька хвилин, зайців по полю поганяти, бо ж їсти хотілося.

А так, як вранці так і увечері, в очах Рольфа виднівся сум. Дивлячись на його байдужість, яка періодично коливалася тяжким диханням, можна було лише уявити, через що цей чотирилапий пройшов, наскільки глибоко страждав. Невже так можна було прив'язатися до того, хто поліг на тій землі? Невже можна бути настільки відданим? Виявляється, що так. Виявляється, що Рольф, саме той, кого можна назвати справжнім другом.

Шкода Луїшу стало тварину. От і вирішив він підійти ближче та погладити собаку.

— Що бідолаха, дуже сумуєш за товаришем? — запитав Луїш, повільно торкаючись Рольфа.

— Так! — пролунав собачий голос.

Луїш аж підскочив від здивування. Його волосяний покрив, який густо вкривав ледь засмагле тіло стало дибки. Такого він ще не чув.

— Ти що, розмовляєш?

— Ні!

Знову пролунав голос від пса. Луїшу навіть здалося, що той якось по собачому звучить. Але ж звідки йому знати, який насправді той собачий голос. Він відійшов зо

два метри на зад. А потім зробив ще декілька кроків вліво.

— А мене розумієш?

— Так!

Юнак зникнув. Він такого ще не чув.

— А окрім "так" і "ні", ще щось вмієш казати.

— Ні!

В Луїша аж волосся стало дибки. Балакуча собака. Оце так диво. Ну добре, майже балакуча, але все одно ж диво.

— А гавкати вмієш?

— Так!

— Погавкаєш?

— Ні!

Відповів пес опустивши голову. Зрозумів Луїш, що сумує собака за товаришем. Тож вирішив підбадьорити його.

— А давай я тебе нового слова навчу. — мовив Луїш — Ага, придумав, кажи "усміхнися!"

Та собака цього разу нічого не відповіла.

— Ну, це ж так легко. У-сміх-ни-ся!

Рольф дививсь на Луїша, періодично облизуючи носа й сіпаючи лівим оком. Юнак мовчки підвівся, вскочив на коня та й подався далі до міста, зрозумівши, що все це безнадійно.

До речі, про місто. Колись давно, славалося воно своєю красою, квітучими садами та найбільшою у королівстві академією магії. Та одного прекрасного дня, у місті відкрилася фабрика Стівенса, після чого, місто зазнало критичних змін.

Сам же Стіві Стівенс, був високим, худорлявим чоловіком у чорному фракі. На голові він носив дивний капелюх, схожий на тризубець. А кульгаву ходу підтримував тонкою тростиною. Колись давно, Стіві працював в академії магії й викладав предмет ілюзії чарів. Він вважав, що ілюзія зможе змінити світ й тому пригнічував справжню магію та провокував студентів до навчання на його кафедрі, через що, магична колегія й звільнила Стівенса. На фоні цих подій, Стіві й заснував фабрику, яка виготовляла штучну магію для всіх. Спочатку фабрика розвивала місто: будувалися нові домівки, академії для працівників фабрики, кузні та багато іншого. З відкриттям нового підприємства з'явилося й багато робочих місць: люди працювали як на фабриці, так і в копальнях, де видобували корисний матеріал для Стівенса. Через це попит на магію знизився і владі міста довелося закрити академію.

Та там, де яскраве світло пробиває собі дорогу, слідом йдуть темні промені негативу. Через шкідливі викиди відходів у повітря, усе навколо посіріло. Птахи більше не підкорювали безкрайній горизонт, звірі повтікали до більш придатних для існування земель, а вся рослинність зів'яла, пожовкла, вигоріла. Уся, окрім чайної плантації біля будинку професора Каркаде, яка знаходилася під чарівним куполом. Цей чайний експерт колись працював в академії, а після її закриття почав виготовляти чай. На його

плантаціях можна було побачити багато різних сортів чайних дерев, більшість з яких, він винайшов сам.

Через чарівну властивість напоїв професора (а їх було забагато), попит на чай мав не аби яку популярність. Біля його будинку, збирався справжній натовп, щоб скуштувати теплого чаю, висловити своє невдоволення щодо тяжкої праці та послухати одну із тисячі історій, які розповідав пан Каркаде. А знав він їх дуже багато, бо ж був начитаний. Професор же!

І хоч щодня до нього приходило сотні відвідувачів, чай в нього ніколи не закінчувався, бо ж магічність чайної плантації була в тому, що час в середині плантації йшов зовсім по іншому, бо вкривав її магічний купол. Лише за один день рослини встигали пережити осінь, зиму, весну та літо і дати новий врожай. Зірване листя професор підсушував, скручував та сортував за розміром чайнок. Бережно ставився до своєї праці, з любов'ю.

А допомагали йому у цій важкій справі усілякі дивні артефакти. Наприклад, мав він парасольку від якої, коли відкриваєш, починається дощ. Так чарівник поливав свої плантації дощем, лишаючись сухим. Мав й чарівну голку, завдяки якій зшивав пелюстки та стебла пошкоджених рослин. Загалом, багато чого мав. Чарівник же! Звісно ж, про все й сам не пам'ятав, бо був вже старим. А ще, не дочував трішки. Ну то таке, старість як-не-як.

І от, прискакав Луїш до поселення Ханамі та побачив все так як розповідав йому в'язень. На околиці сірого міста виднівся будиночок з червоними стінами, фіолетовим дахом та оранжевим димарем, з якого замість диму просочувався духмяний пар смачного узвару. Біля будівлі стояв великий натовп, який, на диво, дуже швидко розходився. Підійшов Луїш до того натовпу та й став чекати своєї черги. І нарешті дочекався.

Зазвичай, жителі міста замовляють зелений чай. Його чарівна дія полягала в тому, що він заспокоює та надає сили. Тому професор дуже швидко виконував замовлення жителів міста, бо всі вони приходили саме за зеленим напоєм. А от, наприклад, королям та високопоставленим чиновникам потрібно готувати фіолетовий або рожевий чай. Їхня властивість була в тому, що ці напої омолоджували шкіру та покращували стан здоров'я. Ці замовлення потребують особливого приготування, тому професор приймає їх з самого ранку або ж посеред ночі, коли жителі міста Ханамі ще сплять.

Невдаха, звісно ж, не знав, що до чого, тому мовчки дивився на чарівника. Професор чекав на якісь слова й було помітно не озброєним оком, що чекання в декілька секунд йому набридло.

— Тобі чого? — пролунав писклявий голос старого.

— Розумієте, в мене таке діло. Мені б чаю для посмішки. — пояснював Луїш.

— Які ще пиріжки? Я не печу пиріжки.

— Та ні, не пиріжки, а чай. Для короля...

— Кроликів люблю, але в будинку не тримаю. Вони шкодять моїм квітам.

— Які ще кролики? — запитав юнак, відповіді чарівника його спантеличили.

— Синку, ти голосніше говори, бо я ж трохи старий.

Вдихнув Луїш в повні груди та як закричав.

— Ловець снів сказав, що Крадій усмішок викрав усмішку з обличчя короля...

— Ти чого кричиш? Я ж не глухий! Так старий, але не глухий. Почекай мене в будинку. Я скоро підійду. Тільки нічого не чіпай — строго наголосив професор.

Луїш зайшов в середину та, звісно ж, за першу хвилину зачепив чайний сервіз, який стояв на столі та розбив тарілку. На звук до кімнати увійшов качкодзьоб на ім'я Нік (скорочено від імені Ніколя). Колись, ще до закриття академії, професор Каркаде врятував цю дивну тваринку з кабінету біології. На одному уроці, учні разом зі своїм професором хотіли дослідити тваринку й зазирнути, що там в середині. Добре, що пан Каркаде вчасно зайшов до того кабінету.

Нік узяв віника й обережно прибрав уламки посуду. Потім, дивакувато поглянув на невдачу й вилупив очі. Після цього його очі випукли, язик повис, а тіло скорчило і спалахнулося світлом. Вже перед Луїшом стояв професор, а качкодзьоб працював з чергою.

— Ловець снів, кажеш! Крадій усмішок!

— Так, мені потрібен чай, щоб повернути усмішку Арчебальду. — голосно мовив Луїш.

— На жаль, ніякий чай не поверне людині усмішку, яку викрали. Ці духи назавжди їх забирають.

— То скажіть, де знайти цих духів. Я заберу в них вкрадену усмішку й врятую королівство.

— Е-ні, її з'їли. А те, що з'їли, вже не повернути. Думаю, ти сам здогадаєшся чому.

Юнак на мить замислився, а потім широко розтягнув вуста, утворивши посмішку. Професор зрозумів, що той нарешті второпав про що йде мова.

— То, що мені робити?

— Як старі речі можна замінити новими, так і посмішку можна замінити на нову.

— Так і де ж я знайду ту посмішку? Намалюю чи що? О ні, якщо щось подібне намалюю, то він точно стане страшним.

В голос розмірковував юнак, розглядаючи усе навколо.

— Є в мене одна ідея, та я не впевнений, що ти з нею впораєшся.

— Невпевнені? Та я, та я...

Схилив голову Луїш. Мабуть, визнав що він просто невдаха.

— Та якщо немає нікого іншого, то доведеться тобі. Отож, слухай...

І розповів професор лицарю про молодого місяця й про те, що той, кожного ранку залишає свій вік вчорашньому дню. І якщо дуже ввічливо попросити, то може місяць й подарує йому частину себе. Луїш хоч одразу й не второпав до чого тут молодий місяць, та згодом, коли уявив в голові картинку, зрозумів, що той має форму посмішки.

Професор навмисно, щоби той нічого не наплутав, написав інструкцію: "що потрібно робити, щоб упіймати місяць та повернути посмішку королю", й дав лицарю карту з чітко вказаним шляхом та чарівну мотузку.

— Як погодиться місяць віддати тобі себе, то закинь цю мотузку на нього та й спусти на землю. Зрозумів?

Луїш у відповідь лише хитнув головою.

— Чи є у вас зброя? Бо рятувати королівство голими руками якось не по лицарські!

Пан Каркаде кліпнув очима, промовивши якесь дивне "йя-йк", зарився по самі ноги в овальний диван, що несподівано виник посеред домівки. Дістав звідтіля якогось старого меча, покритого іржею та пилом й вручив Луїшу.

— Хоч цей меч і дуже старий, він дуже міцний та має декілька цікавих таємниць. А ще, називай його "Свистунець".

Луїш не зовсім зрозумів слова "називай його Свистунець", але вирішив не ставити зайвих запитань. Подякував чарівникові та й пішов шляхом, який був вказаний на мапі.

І йшов він три дні й три ночі, а ж поки не второпав, що мапу тримав до гори дригом. Довелося повертатися. Загалом, довгенько він блукав королівськими землями, аж поки не дійшов до височезної гори. Забрався на ту гору та й почав кликати місяця. Кликав-кликав, а все було даремно. Ніби ж й інструкції дотримувався, а нічого не виходило. І ось, нарешті настала ніч. Виснажений Луїш, вже ледь чутним голосом, продовжував кликати місяця.

— Місяць, місяць, не мовчи. Йди зі мною, поговори.

Молодий місяць довгенько поглядав на юнака, але чомусь не відповідав. І вже десь під ранок вирішив відповісти. Мабуть, зрозумів, що той не відчепиться.

— Чого тобі, земна істота?

І розповів Луїш йому свою історію. І повідав про те, що королівство потрібно рятувати й наголосив на тому, що без допомоги, загине багато народу.

Послухав його Молодик, пошипів трішки, але дозволив забрати вчорашнього себе. Узяв юнак мотузку, закинув її на місяць та й потягнув його до себе. З кожним рухом велике небесне тіло ставало все менше й менше, аж поки, на долонях Луїша, не опинилася маленька посмішка. Поклав він її до кишені та й побрів назад, до замку.

Дорогою юнак знову зустрів Рольфа. Та не просто зустрів, а побачив як бідолаха відбивався від розбійників (вандалів), які хотіли зруйнувати надгробок його товариша. Не зміг Луїш лишитися осторонь. Не цього його повчав батько — дивитися як семеро нападають на одного. Дістав він свого іржавого меча й кинувся допомагати песику. Сам же він в той момент дуже злякався, бо сили й дійсно були не рівними. Але, попри страх, піднявши меч до гори, юнак біг на розбійників з розлюченим обличчям та голосно щось кричав. Один із поганців вдарив своєю зброєю по мечу Луїша, і зброя розсипалася на дрібні шматки, залишивши в руці хлопця лише рукоятку від Свистунця.

Розбійники почали голосно сміятися з невдахи. Тоді лицар знімався. Такого фіналу він аж ніяк не очікував. Це ж наскільки повинен бути старий меч, щоб ось так зламатися. Луїш згадав Чайного експерта декількома не ввічливими словами. Потім ці слова пролунали в бік меча. Потім він ще намагався згадати ім'я меча, щоб влучніше звучала та лайка. І врешті решт згадав. Та тільки-но він промовив слово "Свистунець" як іржаві частини вмить повернулися до рукоятки. Та засіяли яскравим сяйвом

засліпивши ворогів. І почав Луїш професійно махати своєю зброєю, розганяючи розбійників. І перетворився їх регіт на жалюгідні крики. І втекли бандити хто куди, щоб не натрапити на лезо клинка.

Луїш зрадів. Та так зрадів, що голосно вигукнув "урааа!". Тут й пролунало лякливе відлуння із запахом кислих помідорів, після якого, Куцик, викрав посмішку і Луїша. Його шкіра побіліла, щоки впали, а очі зробилися злими.

— Я ж міг і загинути! — подумав він — Я ж міг й полягти на цій землі. І про мене ніхто не згадав би. І рідні б не знали, де моя могила. Е-ні, нащо мені та принцеса разом з усім королівством? Нащо мені ті подвиги та слава? Я ж вартий кращого. Краще піду до Арчебальда та запропоную йому свою допомогу.

Зібрався Луїш з думками, заскочив на коня та й поскакав до замку. Рольф дивився йому у слід і згадав як колись давно, його товариш Феллік, ще коли той був щеням, теж врятував його від хуліганів. Саме в той момент звір розгледів у Луїшу якусь доброту. Мабуть, саме ту, яку колись побачив у своєму найліпшому другові. Тож, повільними кроками, постійно озираючись, він віддалявся все далі й далі від могили, а потім як дав ходу своїми швидкими лапами, які вже засиділися на одному місці й наздогнав невдаха. На його обличчі була радість. Вона яскраво виражалася в очах собаки, широко розкритому роті (схожому на посмішку) та язиці, який хвилясто хитався десь в стороні.

І от, опинився невдаха перед стінами замку. Й закричав щосили до вартових, щоби ті покликали свого короля. Та не король з'явився перед Луїшом, а декілька десятків добре озброєних лицарів, на стінах замерли лучники, чекаючи наказу на постріл, а самого Луїша оточили й приставили меча до горла.

— Цього разу не втечеш! — пролунав голос одного воїна. Мабуть, він був одним з тих, кого Луїш відлупцював при втечі з в'язниці.

Та невдаха не злякався та навіть не запанікував. Й хоч на його чолі помітно проявлялися краплини поту, а серденько заколотилося як ніби удари в барабани, він впевнено промовив:

— Покличте свого короля, вельми поважного Арчебальда. Маю для нього пропозицію, від якої він не зможе відмовитися.

Воїни піддалися сумніву, та все ж таки, у супроводі охорони з видимим підкріпленням, провели Луїша до короля. Рольф увесь час йшов за своїм новим товаришем, обережно зиркаючи на кожного з ворогів. Мабуть, придивлявся, кого б першим покусати.

Арчебальд, смакуючи виноградином, яким годувала його принцеса, дуже здивувався від почутої новини.

— Що ти, невдаха, можеш мені запропонувати? — запитав він у Луїша, ледь на вдавившись маленькою кісточкою.

Юнак не поспішав відповідати, бо ж був осліплений красою принцеси. Це ж він вперше її побачив. Саме через неї почалися його біди. Якби не той змій, та не ті подвиги, то сидів би зараз Луїш вдома, слухав би нудні розповіді діда та пив би улюблений мамин компот. Тож, скоріш за все, не краса дівчини його осліпила, а якась

маленька ненависть до неї.

— Я пропоную вам, мій королю, узяти мене до себе на службу й поставити у керівництво над вашою армією! — впевнено промовив Луїш — І ми разом поставимо цей світ на коліна.

— Але ж в мене вже є головнокомандувач. Й до того ж, він дуже вправний воїн.

— Вправний воїн, кажете? Та ніхто не зрівняється із могутністю Луїша-Деяна. Ніхто не встоїть перед ним.

Набридла Арчебальду впевненість юнака, от він і наказав своїм воїнам вбити його. Та дістав невдаха свого іржавого меча, голосно промовивши його ім'я та почав відбивати напад ворожого війська. Одного за другим, він майстерно збив з ніг на землю. Такої могутньої сили в собі Луїш ще ніколи не відчував. Тут на його шляху опинився і головнокомандувач Арчебальда. І зіткнулися вони у запеклому двобої та чарівне сяйво Свистунця осліпило й того вправного воїна ще й пронизливий свист леза оглушив бідолашного, остаточно підтвердивши могутність Луїша.

Дивився на могутність Луїша Арчебальд, та згодом й сам скочив із трону та став у поєдинок з невдахою. Хоч меч і був чарівним, йому ніяк не подолати багрянні обладунки. І хоч запеклим був їхній бій, все ж таки Луїш програв. Бо ж був дуже знесилений. Похилився він на підлогу та й мовив:

— Ну що, стану я вам у пригоді? Візьмете мене на службу?

Король на хвилину замислився, адже той і справді добре себе показав. Ненависть двох обличь зустрілася в поглядах. Здавалося, що ці двоє, ніколи в житті не бачили радощів, не відчували щастя та не посміхалися. Здавалося, що вони варті одне одного. Як одне ціле, ніби щит та меч, могутнього воїна, якого ніщо вже не зупинить.

Та не помітили вони, як з кишені невдахи, випав маленький місяць та інструкція від професора. Рольф підхопив невеличкий папірець та незрозумілий йому предмет й відніс їх до принцеси, яка була прикута сталевими ланцюгами до трону короля. Тут принцеса й зрозуміла, що потрібно брати ситуацію у свої руки.

— Ти станеш великим головнокомандувачем моєї армії! — зазначив Арчебальд, зайнявши місце на троні — Але тобі доведеться довести мені свою вірність!

Десь в цей момент, принцеса Каміла, гучним ляпом по вустах короля, причепила йому усмішку з молодого місяця, і той, через декілька секунд, зрадів. Його обличчя засіяло на radoщах а очі заблищали. І хоч могутніх дух багрянних обладунків шепотів йому, намагаючись поновити в ньому зло, Арчі більш не чув його шепіт. В цю мить, по місячній усмішці, послідовно пролетіло ще декілька ляпасів від принцеси. І хоч той не зовсім розумів за що, йому було навіть приємно.

Луїш дивився на те, як Арчі, вимовляючи усі відомі йому лайливі слова, скидав з себе ті клятві обладунки. Невдаха навів на нього меча й запитав:

— Що відбувається?

— Прибери від мене цю штуркенцію, — мовив колишній король, прибираючи меча рукою — вона ж може й ранку залишити та боляче зробити. А Арчі не хоче, щоб йому було бо-бо! Арчі лише хоче їсти, бо ж животик дуже просить.

Врешті-решт, злетіла з його голови й корона, яка скотилася до ніг Луїша. Той підійняв її та про щось замислився. В цей момент, Каміла, зрозуміла, що на зміну одній халепі, приходить інша. Та терпіти ці знущання, вже не було сил, то ж вона вирішила діяти.

— Одягни корону і стань новим королем! — мовила вона солодким голосом — І тоді я покажу тобі кімнату, про існування якої, знають лише могутні королі Арго. Кімнату, яку окрім мого батька, жодна жива душа ще не бачила. Кімнату, в якій прихований найбільший скарб.

Спокусили Луїша слова принцеси, тож, звільнивши її від кайданів та примірявши корону на свою голову, юнак пішов слідом за Камілою. Арчебальду також стало цікаво, що то за кімната така, про яку він за якийсь рік свого правління й не чув. Слідом за ними пішов і Рольф. Не покидати ж товариша в біді.

І опинилися вони перед дверима на яких висів один величезний замок, до якого навіть й ключа не було. Бо був той замок механічним пристроєм одного винахідника. Тож, покрутивши деякі його частини, принцеса відчинила двері. Всі вони увійшли в середину й побачили десятки картин... картин, на яких були намальовані люди, яких колись хоча б один раз у житті, бачила принцеса. Були на них селяни та слуги, лицарі та принци які приїжджали свататися до принцеси. А ще, була одна картина із дуже нечітким образом жінки. То була мама Каміли — Агата. Дівчина намалювала її, відтворюючи кожную частину обличчя зі своєї пам'яті та дитячих снів. То була найдорожча картина для принцеси, бо ж то було все, що залишилося в неї від матері. Та жертви бувають важкими й іноді потрібно жертвувати найдорожчим скарбом у своєму житті.

Каміла взяла до рук портрет матері й щосили вдарила ним по голові Луїша. Та так вдало влучила, що мамина посмішка залишилася десь на обличчі невдахи. Той завмер на місці. Такого він аж ніяк не очікував.

На щастя, найкращий друг, завжди поряд у тяжку хвилину. Рольф, зваливши Луїша на підлогу, лизнув його своїм язиком, та приклеїв частину малюнку до вуст невдахи й не дуже нечітко промовив:

— У-сміх-ни-ся!

Тут, звісно ж, не обійшлося без здивувань Арчебальда, який вперше почув, як розмовляє собака. Рольф зробив декілька кроків назад й знову промовив:

— Усміхнися!

Розчулили лицаря слова товариша й до Луїша повернулася посмішка.

Ось так, невдаха Луїш врятував усе королівство. На цьому солодкому слові ніби потрібно було б й завершити розповідь та як виявилось — це лише початок великого шляху, який приведе вас до великих пригод.

Бо ж, хоч і справжнього короля звільнили з темниці та повернули на трон. Хоч і багрянні обладунки зачинили у надійній залі замку під цілодобову охорону. Зло, яке чекало свого часу, вивільнилося й почало діяти.

Однієї ночі, Угомон, повідав Луїшу сон, про сіру хмару, яка накрила усі землі

королівства. Хмара, яка поступово знищувала усе живе на землі. Так-так, тепер Ловець снів став вірним товаришем невдахи, і майже кожної ночі впускає через свої сітки віщі сни, щоби попередити про лихо яке наближається. Це, звісно ж, призвело до частих кошмарів, але інакше ніяк. Таке вже воно життя героя.

До речі, про товариша. Арчебальд, хоч і знову став тим, яким він був завжди, а саме вельми поважним боягузом, він вирішив допомагати Луїшу, щоб хоч якось загладити свою провину. А ще, йому було соромно дивитися в очі справжньому королю та принцесі, яка примусово стала йому дружиною. О ні, ви ж не подумали, що Каміла лишилася з цим боягузом? Вони планували найближчим часом розлучитися. А можливо ще вчора розлучилися. Ще не знаю, якось не було часу завітати до них у гості. Але це потрібно виправити, бо ж принцеса то гарна, а мені дружина потрібна. Жартую.

Каміла, як би там ви не подумали, все ж таки внесла великий внесок у порятунок свого королівства. Вона, також, пожертвувала найдорогоціннішим своїм скарбом й тепер дівчина те і робить, що намагається відтворити картину своєї матері. Днями й ночами сидить у своїй майстерні й малює. А голос в її голові, який спочатку був тихим-тихим, з кожним днем ставав гучнішим й постійно шепотів в думках:

— Звільни мене!